

ستة نقاط مهمة
من سيرة النبي
صلى الله عليه و سلم

ŠEST DŮLEŽITÝCH ZASTAVENÍ
NAD ŽIVOTOPISEM POSLA
BOŽÍHO
MÍR A POŽEHNÁNÍ S NÍM

الإمام المجدد محمد بن عبد الوهاب التميمي

AL-IMÁM AL-MUDŽEDDID

MUHAMMED BIN ABDULWEHHÁB
AT-TEMÍMÍ

PŘELOŽIL ALÍ VĚTROVEC

www.e-islam.cz 1433 / 2012

„Pozastav se a rozmýšlej, Alláh se ti smiluj, nad následujícími šesti detaily z životopisu Prorokova ﷺ. Vynasnaž se dobře je pochopit – nenaučí tě Alláh víře posluš, aniž bys ji nenásledoval a též víře modloslužebníků, aniž bys ji neodvrhl.

Neboť zajisté většina z těch, kteří sami sebe odkazují k této víře a sami o sobě tvrdí, že jsou muwehhidové¹ – nerozumějí těmto detailům tak, jak je potřeba.“

---

¹ Tj. monotheisté v islámském smyslu slova, tj. naplňující svým přesvědčením, slovy i činem učení Boží Jedinosti (arab. tewhíd).

PŘEDMLUVA

Všechna chvála Alláhu, Pánu světů všech. Požehnání a mír Jeho Poslu ﷺ, jeho rodině, společníkům a všem jeho následovníkům v dobro, až do Soudného Dne.

A potom,

Toto krátké pojednání je, pokud je nám známo, prvním dílem svého druhu přeloženým do českého jazyka. Pojednává o oblasti arabskými autory někdy nazývané fikhu s-síratí n-nebewíjja, tj. porozumění Prorokovu ﷺ životopisu. Neuvádí suchopárně pouhý řetězec skutečností a líčení života Božího Posla Muhammeda ﷺ jako činí práce zaměřené na tuto problematiku. Naopak vypichuje několik, v našem případě šest důležitých detailů a bodů k pozastavení se nad nimi a k uvážení, co znamenají, co symbolizují a co z nich plyne pro nás.

Autor, motivován prostředím, ve kterém působil (Arábie 18. století), a úkolem, který si před sebe v dané době narýsoval jako stěžejní (navrátit muslimy na správnou a přímou stezku uctívání Alláha Jediného, který nemá žádných společníků), se dotýká především binární opozice tewhídu (též islámského monoteizmu, či Jedinečnosti Boží) a širku (též modloslužebnictví, polyteismu, uctívání falešných božstev). Tento důraz na základní protiklad tewhíd a širk je patrný ze všech Ibn ‘Abdulwehhábových prací.

Prvním zastavením je zjevení příkazu „vstaň a varuj,“ který odstartoval veřejnou část prorocké mise Muhammeda ﷺ a učinil z něj zvěstovatele a varovatele džinů i lidí všech národů, jazyků, ras a vyznání. Základním a prvním aspektem, ke kterému Prorok vyzýval, byl právě důraz na tewhíd a jeho přijetí a zároveň na širk a jeho odmítnutí, které je s tímto nerozlučně spojeno.

Druhým zastavením je právě toto ostré odsouzení širku jakožto bezúčelné, nikam nevedoucí praktiky, nepřinášející žádný užitek a nebránící žádné škodě. Naopak, sám širk je pramenem všeho zla a rušitelem jakýchkoli možných dobrých činů. Zřeknout se širku není možné jen formálním prohlášením, nutně musí následovat i čin důrazného zřeknutí se jeho nositelů, jejich světonázoru a jejich praktik. Jedině takový čin odzrcadlí tento vnitřní distanc navenek.

Třetí zastavení pojednává o sporné kapitole Prorokova ﷺ života, často též zmiňované zaujatými orientalisty a nepřáteli Božího náboženství. Je jím tzv. *kissatu l-gharáník*, příběh o krasavicích. Mnoho autorit z řad učenců Sunny toto vyprávění odmítá jako podvržené a ukazuje na slabost a nespolehlivost řetězců vypravěčů, kterými je k nám tradováno. Nicméně se jedná o mezi lidmi velmi rozšířený příběh a autor patrně považoval za nutné se k němu vyjádřit a vyložit jej, aby byl pochopen náležitým způsobem, pakliže bychom připustili, že se skutečně stal. Ukazoval by na neslučitelnost tewhídu a širku a na nepřekonatelný rozdíl ve světonázoru muwehhidún (zastánců tewhídu) a mušrikún (zastánců širku). Dokládal by, že nelze ve víře činit kompromisy, že Alláh Jediný odmítá a zapovídá uctívání čehokoli jiného kromě Něj Samého a také pak fakt, že modloslužebníci nemohou překonat vlastní omezené chápání a jediné, čeho se drží, jsou jen jejich vlastní prázdná přání a prohnílé tužby.

Čtvrté zastavení by pak doplňovalo, že jediné, co rozhoduje o přijetí dobrých činů člověka a o jeho osudu na onom světě je pouze víra, tedy jeho osobní postoj, zda-li se plně podrobil a oddal požadavkům tewhídu a zda-li se zcela a nekompromisně zřekl širku a modloslužebníků. Bez toho nemohou být přijaty jeho činy, byť by byly sebelepší a bez toho nemůže být člověk spasen a zachráněn před věčným trestem v plamenech pekelného ohně.

Páté zastavení příkladem chudobných a nuzných mekkánských muslimů klade ospravedlnění pro ty, kteří nemohou dosáhnout úplného odvržení širku a modloslužebníků, na rozdíl od těch, kteří toho docílit mohou a proto nemají ospravedlnění. Vždy třeba hledat ospravedlnění pro činy bratří ve víře a pokud se zdá, že se dopustili něčeho, co víru ruší, třeba čekat na nezvratný důkaz nevíry.

Šesté zastavení naopak varuje před tím, že samo pronesení slov tewhídu nečiní člověka muslimem a muwehhidem, pokud budou jeho činy v rozporu s tímto prohlášením jazyka. Také učí, že poté, co je jasně ustavena nevíra, nemůže již být její pachatel nazýván muslimem. Kdo se dopouští širku, nemůže být muslimem, i kdyby každý den tisíckrát pronášel slova tewhídu. Zároveň ten, kdo o nevěřícím modloslužebníku tvrdí, že je muslimem, sám jest nevěřícím, podobně jako ten, který za nevěřícího prohlašuje jiného muslima.

Prosíme Alláha všemohoucího, Který vyslyší všechny prosby, o milost a odpuštění pro autora tohoto díla, velikého učence, imáma a obnovitele víry své doby, Muhammeda ibn ‘Abdulwehhába at-Temímího. Prosíme jej o totéž pro nás všechny další, kteří díky tomuto dílu poznáme důležitý díl z mnoha částí nauky našeho náboženství, jako i pro naše rodiče a dědy, děti i vnuky. Ámín.

V Mikulově, 28. ša’bánu 1433

Alí Větrovec

ZASTAVENÍ PRVNÍ

Je jím příběh seslání zjevení. V něm vidno, že prvním veršem, kterým Alláh učinil z Božího Posla ﷺ skutečného Proroka lidstva, zněl:

يَا أَيُّهَا الْمُدَّثِّرُ قُمْ فَأَنْذِرْ وَرَبَّكَ فَكَبِّرْ وَثِيَابَكَ فَطَهِّرْ وَالرُّجْزَ فَاهْجُرْ وَلَا تَمْنُنْ تَسْتَكْبِرُ وَلِرَبِّكَ فَاصْبِرْ

Ty rouchem přikrytý! Vstaň a varuj, Pána svého oslavuj, svůj oděv očišťuj, hněvu Božího se varuj, kvůli rozmnožování zisku neušťeďuj a při Pánu svém trpělivě stůj!
(Mudessir:1-7)

Až po slova Všemohozucího Alláha:

فَإِذَا تُقِرُّ فِي التَّاقُورِ

Až zatroubeno bude pozounem (Mudessir:8)

Spatříš, že modloslužebníci (arab. mušrikún) se dopouštěli rozličných hříchů, páchali nejrůznější podoby nespravedlnosti a křivd (arab. zulm), proviňovali se ohavnostmi a překračováním hranic, například cizoložstvím (arab. ziná).

Pochopíš také, že rovněž konali i mnohé činy uctívání, kterými se přibližovali Alláhu, jako hadždž a ‘umra, dávali milodary chudobným apod. Nejvznešenějším druhem „uctívání“ však pro ně i tak bylo přidružování jiných k Alláhu Jedinému (arab.širk). Ten chápali jako nejcennější způsob, jak se k Alláhu přiblížit.

Právě proro Alláh vzpomíná jejich slova:

أَلَا لِلَّهِ الدِّينُ الْخَالِصُ وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَىٰ إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِي مَا هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ كَاذِبٌ كَفَّارٌ

Což Bohu víra upřímná nepatří? Ti, kdož si berou jako ochránce jiné než Jeho, hovoří: „My je uctíváme jen proto, aby nás co nejvíce k Bohu přiblížili.“ Bůh věru pak mezi nimi rozsoudí to, o čem ve sporu byli. A Bůh zajisté nepovede správně ty, kdož lháři jsou a nevěřící zarputilí. (Zumer:3)

Taktéž tvrdili:

وَيَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ وَيَقُولُونَ هَؤُلَاءِ شَفَعَاؤُنَا عِنْدَ اللَّهِ قُلْ أَنْتَبِئُونَ اللَّهَ بِمَا لَا يَعْلَمُ فِي السَّمَاوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ

Oni uctívají místo Boha něco, co jim nemůže ani škodit, ani prospívat; a říkají: „Toto jsou přímluvci naši u Boha!“ Rci: „Chcete poučovat Boha o něčem, co by neznal na nebesích a na zemi? Sláva Mu, oč vznešenější je On než to, co k Němu přidružujete!“ (Júnus:18)

Leč Vznešený Alláh namítá:

فَرِيقًا هَدَىٰ وَفَرِيقًا حَقَّ عَلَيْهِمُ الضَّلَالَةُ إِنَّهُمْ اتَّخَذُوا الشَّيَاطِينَ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَيَحْسَبُونَ أَنََّّهُمْ مُهْتَدُونَ

Jednu skupinu On správnou cestou vede, zatímco druhou odsoudil k bloudění, takže si vzali místo Boha za přátele satany, a přitom si myslí, že po správné cestě jsou vedeni. (A’ráf:30)

Proto prvním, co nařídil Alláh Svému Poslu ﷺ bylo nejprve upozorňovat na širk, dříve, než začne upozorňovat na cizoložství, krádež a ostatní hříchy. Spatříš, že se mnoho lidí té doby oddávalo modlám (uctívající je), jiní andělům a jiní dobrým služebníkům Božím z potomků Adamových, říká: „Nechceme od nich nic jiné, než aby se za nás přimluvili.“

Navzdory tomu začal Prorok ﷺ svou misi právě upozorňováním na širk a odvracením od něj, již v prvních verších, které mu Alláh zjevil. Blahoslaven buď, pokud pochopíš tuto otázku, že první, co bylo přikázáno přikazovat, byl tewhíd, Boží Jedinečnost, a první, co bylo přikázáno zakazovat, byl širk. Zejména pak, pokud dobře pochopíš, že nejestvuje žádná otázka po této otázce důležitější, než otázka pěti povinných denních modliteb. Povinnost modlitby pak byla stanovena při lejetu l-isrá (noční cestě) až deset let po začátku prorocké mise, až poté, co došlo k vyobcování muslimů až do průsmyku (arab. as-suáb) nad Mekkou², po smrti Abú Tálíba a dva roky po přesídlení některých muslimů do Habeše. Když pochopíš, že muslimové v oné době procházeli tolika nesnázemi a potýkali se s ukrutným nepřátelstvím modloslužebníků, jen a pouze díky této otázce, otázce tewhídu, ještě předtím, než se modlitba vůbec stala povinností, pak doufám, že jsi pochopil a naučil se o této otázce, otázce tewhídu a širku.

---

² Safijjurráhmán Mubárekfúrí v díle *Rahiku l-machtúm* uvádí, že se nacházel na pozemku vlastněném Abú Tálíbem.

ZASTAVENÍ DRUHÉ

Když Posel Boží ﷺ začal svým věrným zakazovat širk a přikazovat tewhíd, tedy přesně to, co je pravým opakem širku, modloslužebníci se tomu neprotivili a neprokazovali vůči tomu zášť a nenávisť, dokonce někteří snad i rozmýšleli o tom, že se k Prorokovi ﷺ přidají. Když ale začal otevřeně jejich víru napadat a nepokrytě označovat jejich moudré jako neznalce, projevíli se jako nejlítější nepřátelé jak jeho, tak i jeho následovníků. Říkali: „Nazval nás nerozumnými (nazval nerozumnými naše sny a ideály), naši víru nazval bludem a urazil naše božstva.“

A je známo, že nikdy neurazil ani Ježíše, ani jeho matku, ani anděly, ani dobré služebníky Boží. Avšak jakmile říkal, že jim nesmí být směřována prosebná modlitba a že nemohou sami o sobě přinést užitek, či uškodit, modloslužebníci si to vyložili jako urážku. Když toto pochopíš, pochopíš, že člověk v sobě nemůže ustavit skutečný islám, dokonce ani tehdy, když vyjádří tewhíd a zřekne se širku, aniž prokáže nepřátelství a nenávisť vůči nim, slovy Alláha Vznešeného:

لَا تَجِدُ قَوْمًا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ يُوَادُّونَ مَنْ حَادَّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَوْ كَانُوا آبَاءَهُمْ
أَوْ أَبْنَاءَهُمْ
أَوْ إِخْوَانَهُمْ أَوْ عَشِيرَتَهُمْ أُولَئِكَ كَتَبَ فِي قُلُوبِهِمُ الْإِيمَانَ وَأَيَّدَهُم بِرُوحٍ مِنْهُ وَيُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي
مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ أُولَئِكَ حِزْبُ اللَّهِ أَلَا إِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ

الْمُفْلِحُونَ

Nenalezneš žádné lidi, věřící v Boha a v den poslední, přátelit se s těmi, kdož se protíví Bohu a poslu Jeho, byť to byli otcové jejich či synové jejich anebo bratři jejich či rod jejich. Do srdcí těchto vepsal Bůh víru a podpořil je duchem od Něho pocházejícím. A uvede je do zahrad, pod nimiž řeky tekou a v nichž nesmrtelní budou. Bůh nalezl v nich zalíbení a oni našli zalíbení v NĚm - a tito tvoří stranu Boží! A což nebudou ti, kdož ke straně Boží patří, blažení? (Mudžádela:22)

Když toto dobře pochopíš, uvidíš, že tuto otázku mnozí z těch, kteří se odvolávají na tuto víru, ve skutečnosti vůbec neznají. Co jiného, nežli toto (ostrý nesouhlas a distanc vůči modloslužebníkům) podnítilo muslimy k tomu, že vydrželi mučení, věznění, bití a přivedlo je až k hidžře, přesídlení, do Habeše, i když Boží Posel ﷺ sám o sobě byl tím nejmilosrdnějším z lidí? Pokud by pro ně nalezl nějaké ulehčení, jistojistě by jim jejich situaci ulehčil. Jenže jak, když Vznešený Alláh zjevil:

وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَقُولُ آمَنَّا بِاللَّهِ فَإِذَا أُوذِيَ فِي اللَّهِ جَعَلَ فِتْنَةَ النَّاسِ كَعَذَابِ اللَّهِ وَلَئِنْ جَاءَ نَصْرٌ مِنْ
رَبِّكَ لَيَقُولُنَّ إِنَّا كُنَّا مَعَكُمْ أَوْلَىٰ أَلَيْسَ اللَّهُ بِأَعْلَمَ بِمَا فِي صُدُورِ الْعَالَمِينَ

Mezi lidmi jsou pak ti, kdož říkají: „Uvěřili jsme v Boha,“ ale když kvůli Bohu jsou pronásledováni, srovnávají zkoušku lidmi působenou s trestem Božím. Když však přijde pomoc od Pána tvého, tu věru volají: „My byli jsme s vámi!“ Cožpak Bůh nezná nejlépe, co v hrudích je lidstva veškerého? (‘Ankebút:10)

Pokud se tento verš týká těch, kteří se s nimi (s nevěřícími) shodnou svými jazyky – co potom s těmi, kteří vůči nim vyjádří náklonnost i jinak, nežli pouze jazykem?

ZASTAVENÍ TŘETÍ

Když Posel Boží ﷺ v přítomnosti modloslužebníků recitoval súru an-Nedžm a dospěl až k verši:

أَفَرَأَيْتُمُ اللَّاتَ وَالْعُزَّىٰ وَمَنَاةَ الثَّالِثَةَ الْأُخْرَىٰ

Uvažovali jste o al-Lát a al-'Uzzá a Manát, té třetí, jiné?

(Nedžm:19-20)

Šejtán jim k jeho recitaci připojil, či dodal, slova:

„Ty jsou krasavicemi (arab. gharánik) a v jejich přímlovu věru naděje jest.“ Pomysleli si, že to řekl Boží posel a proto se radovali. Řekli si: „To je přesně to, co chceme. Víme, že jen Alláh jediný přináší prospěch i škodu a nemá společníka, ale tyto se u Něho za nás přimlouvají.“ Když Boží Posel ﷺ padl na tvář, padli na tvář i oni, načež se zvěst o tom rozšířila. Říkalo se, že se s ním modloslužebníci dohodli a to zaslechli i ti, kteří byli v Habeši (slyšeli o tom, že modloslužebníci přijali islám, protože při přednášení Koránu padli na tvář) a kvůli tomu se i vrátili.

Když to Boží Posel ﷺ popřel, stali se modloslužebníci jeho ještě horšími a nesmiřitelnějšími nepřáteli než předtím. Když Božimu Poslu ﷺ namítli: „Ale vždyť jsi tato slova vyřkl!“ Posel Boží ﷺ se velmi obával Alláha a Alláh pak proto seslal zjevení, kde říká:

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ وَلَا نَبِيٍّ إِلَّا إِذَا تَمَنَّىٰ أَلْقَى الشَّيْطَانُ فِي أُمْنِيَّتِهِ فَيَنْسَخُ اللَّهُ مَا يُلْقِي

الشَّيْطَانُ ثُمَّ يُحْكِمُ اللَّهُ آيَاتِهِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ

Nevyslali jsme před tebou posla ani proroka, aby satan nebyl podvrhl do přání jeho něco nevhodného, avšak Bůh zruší to, co satan podvrhne, a potom Bůh potvrdí Svá znamení - a Bůh vševědoucí je i moudrý. (Hadždž:52)

Kdo pochopí tuto událost a i poté pochybovat o víře Božího Posla ﷺ a nebude rozlišovat mezi vírou Božího Posla ﷺ a vírou modloslužebníků, toho necht' Alláh zatratí. Zejména pokud bude vědět, že pod „krasavicemi“ byli myšleni andělé.

ZASTAVENÍ ČTVRTÉ

Je u příběhu Abú Táliba. Dobře pochop a pozastav se nad jeho slovním uznáním tewhídu, na to, jak k tewhídu nabádal i ostatní, jak prohlašoval modloslužebníky za malomyslné. Zamysli se, nakolik miloval ty, kteří islám přijali a odmítli širk a jak se po celý svůj život zasazoval o pomoc Božímu Poslu ﷺ, vynakládaje na to i svůj majetek, obětující tomu i své děti a rodinu. Tak činil až do svého skonu. Zamysli se nad jeho trpělivostí a nad ohromnými těžkostmi a kruté nepřátelství, kterého zakoušel od modloslužebníků! Ale i přesto on sám nikdy svým srdcem tewhíd nepřijal a nezřekl se své původní víry, kvůli čemuž se nestal muslimem, ospravedlňující se tím, že by kvůli tomu musel zneuctít svého otce ‘Abdulmuttaliba, děda Hášima a ostatní kurajšovské předáky. Kvůli příbuzenskému poutu a usilovné podpoře, kterou mu po celý svůj život poskytoval, na oplátku Boží Posel ﷺ prosil Alláha o odpuštění pro svého strýce Abú Táliba. Alláh však zjevil:

مَا كَانَ لِلنَّبِيِّ وَالَّذِينَ آمَنُوا أَنْ يَسْتَغْفِرُوا لِلْمُشْرِكِينَ وَلَوْ كَانُوا أُولَىٰ قُرْبَىٰ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمْ أَنَّهُمْ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ

Nepřisluší prorokovi ani věřícím, aby prosili za odpuštění pro modloslužebníky, byť i to byli blízcí příbuzní, poté, co bylo jim jasně ukázáno, že stanou se obyvateli ohně.
(Tewba:113)

Příkladem, který je tohoto objasněním, je, že ač si někteří lidé mysleli, že jistý muž z Basry či al-Ahsá³ byl znám svou láskou k muslimům a většina lidí dokonce smýšlela, že je spojencem muslimů, i když nepomohl náboženství ani rukou, ani majetkem, ani si nemohl dovolit ospravedlňovat se tak, jako Abú Tálíb. Z toho pro každého, kdo pochopí Abú Tálíbův příběh, plyne jasný rozdíl mezi správným vedením a bludem. Ten rozpozná všechna nesprávná chápání a skutečný stav většiny těch, kteří se připisují této víře. A Alláh nám pomáhej.

---

³ Jedná se podle všeho o konkrétního člověka z doby imáma Ibn ‘Abdulwehhába. Příklad však platí obecně.

ZASTAVENÍ PÁTÉ

Tím je hidžra, tedy vysídlení muslimů. Tato událost obsahuje mnoho užitečných ponaučení, která nejsou zřejmá mnohým. Nás však zajímá jedna z jejích otázek, týkající se společníků Božího Posla ﷺ, kteří hidžru nevykonali, nikoli kvůli pochybnosti ohledně náboženství, či kvůli tomu, že by jim snad šejtán okrášlil náboženství modloslužebníků, ale kvůli jejich lásce k rodinám, majetku a domovu. Když potom vyrazili do bitvy u Bedru spolu s vojskem modloslužebníků, učinili tak proti své vůli (z donucení). Někteří z nich pak byli zabiti šípy, protože střílející lučištníci nemohli vědět, o koho se jedná. Když se společníci Božího Posla ﷺ dozvěděli o tom, že mezi padlými jsou jak jedni, tak druzí, velmi je to zarmoutilo, říkali, jakoby zabili část sebe samých. Alláh však poté zjevil:

إِنَّ الَّذِينَ تَوَقَّاهُمْ الْمَلَائِكَةُ ظَالِمِي أَنْفُسِهِمْ قَالُوا فِيمَ كُنْتُمْ قَالُوا كُنَّا مُسْتَضْعَفِينَ فِي الْأَرْضِ قَالُوا أَلَمْ تَكُنْ أَرْضُ اللَّهِ وَسِعَةً فَتُهَاجِرُوا فِيهَا فَأُولَئِكَ مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَسَاءَتْ مَصِيرًا إِلَّا الْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الرِّجَالِ وَالنِّسَاءِ وَالْوِلْدَانِ لَا يَسْتَطِيعُونَ حِيلَةً وَلَا يَهْتَدُونَ سَبِيلًا فَأُولَئِكَ عَسَى اللَّهُ أَنْ يَعْفُوَ عَنْهُمْ وَكَانَ اللَّهُ عَفُورًا غَفُورًا وَمَنْ يُهَاجِرْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ يَجِدْ فِي الْأَرْضِ مُرًا عَمَّا كَثِيرًا وَسِعَةً وَمَنْ يَخْرُجْ مِنْ بَيْتِهِ مُهَاجِرًا إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ ثُمَّ يُدْرِكْهُ الْمَوْتُ فَقَدْ وَقَعَ أَجْرُهُ عَلَى اللَّهِ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا

Těch, kdož sami sobě ukřivdili a kteří povolání budou anděly, se zeptají: „V jakém stavu jste byli?“ I odvěti: „Byli jsme poníženi na zemi.“ I řeknou jim andělé: „Což nebyla země Boží dosti rozlehlá, že jste se nemohli vystěhovat?“ A obydlím těchto bude peklo, a jak hnusný je to cíl konečný! Jen utištěným mužům, ženám a dětem, kteří nemohli použít žádné lsti k vystěhování a nemohli nalézt správnou cestu, Bůh možná vymaže viny jejich, neboť Bůh je odpouštějící, milostivý. Kdokoliv se vystěhuje kvůli cestě Boží, ten nalezne na zemi četné jiné možnosti i prostor. A kdo opustí dům svůj a vystěhuje se k Bohu a Jeho poslu a zastihne jej přítom smrt, toho odměnit připadá Bohu a Bůh je odpouštějící, slitovný. (Nisá':97-100)

Pohlédni na tuto událost, jejíž aktéry jsou ti, kteří se odmítli vystěhovat a na slova společníků Božího Proroka ﷺ o tom, že jakoby zabili část sebe samých. Tato slova pronesli vzhledem k tomu, že se nedoslechli, že by kdokoli z těch, kteří se odmítli vystěhovat, pověděl křivého slova o islámu, ani že by svými slovy chválil náboženství modloslužebníků. Kdyby se o něčem takovém bývali dozvěděli, jistě by něco podobné nikdy nepronesli. A Vznešený Alláh jim dal rozeznat víru a nevíru, ještě když byli v Mekce a označil nevíru přicházející po víře:

مَنْ كَفَرَ بِاللَّهِ مِنْ بَعْدِ إِيمَانِهِ إِلَّا مَنْ أُكْرِهَ وَقَلْبُهُ مُطْمَئِنٌّ بِالْإِيمَانِ وَلَكِنْ مَنْ شَرَحَ بِالْكُفْرِ صَدْرًا فَعَلَيْهِمْ غَضَبٌ مِنَ اللَّهِ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ

Na toho, kdo zapře Boha poté, co již uvěřil - kromě toho, kdo byl donucen, zatímco srdce jeho klidné bylo ve víře - a zejména na toho, kdo hrud' svou nevíře otevřel, dopadne hněv Boží a pro něj je připraven trest nesmírný, (Nahl:106)

Ve výše citovaném verši se zabitých andělů neptají, jaká je jejich víra, ale „Co vám bylo ...“:

فِيمَ كُنْتُمْ قَالُوا كُنَّا مُسْتَضْعَفِينَ فِي الْأَرْضِ

„V jakém stavu jste byli?“ I odvětlí: „Byli jsme poníženi na zemi.“
(Nisá':97)

Ani jim neřekli: „Lžete!“ jako řekne Alláh a anděl mudžáhidovi (bojovníkovi), který tvrdil: „Bojoval jsem na cestě Tvé, dokud jsem nepadl.“ A andělé mu řeknou: „Lžeš! Bojoval jsi, aby se řeklo: „Hrdina!“ Podobně také odpovědí učenci a tomu, který rozdával milodary: „Lžeš, recitoval jsi (Korán) aby se řeklo: „Učenec“ a „rozdával jsi, aby se řeklo: „Velkodušný!“⁴

Těm, kteří se nemohli vysídlit na cestě Boží, andělé neřekli, že lžou, ale odpověděli jim slovy:

قَالُوا أَلَمْ تَكُنْ أَرْضُ اللَّهِ وَاسِعَةً فَتُهَاجِرُوا فِيهَا

I řeknou jim andělé: „Což nebyla země Boží dosti rozlehlá, že jste se nemohli vystěhovat?“

(Nisá':97)

To je ještě jasnější z verše, který následuje po něm:

إِلَّا الْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الرِّجَالِ وَالنِّسَاءِ وَالْوِلْدَانِ لَا يَسْتَطِيعُونَ حِيلَةً وَلَا يَهْتَدُونَ سَبِيلًا فَأُولَئِكَ عَسَى اللَّهُ أَنْ يَعْفُو عَنْهُمْ وَكَانَ اللَّهُ عَفُورًا غَفُورًا

Jen utištěným mužům, ženám a dětem, kteří nemohli použít žádné lsti k vystěhování a nemohli nalézt správnou cestu, Bůh možná vymaže viny jejich, neboť Bůh je odpouštějící, milostivý. (Nisá':98)

Je tedy jasné, že tito jsou z hrozby vyňati a netřeba mít ohledně toho žádné pochybnosti. Opak mohou tvrdit jen tací, o kterých Vznesený Alláh tvrdí:

صِمٌّ بِكُمْ عَمَى فَهُمْ لَا يَرْجِعُونَ

Hluší, němí a slepí - z bludu svého se nenavrátí! (Bekara:18)

Kdo potom pochopí tuto událost ze života Proroka صلى الله عليه وسلم a též i tu, která jí předcházela, porozumí i slovům Hasana al-Basrího:

„Víra nespočívá (víra) v přáních a zdobeních se jí, ale spočívá v tom, co se pevně ukotvilo v srdci a co potvrdily činy.“

Vznešený Alláh totiž praví:

مَنْ كَانَ يُرِيدُ الْعِزَّةَ فَلِلَّهِ الْعِزَّةُ جَمِيعًا إِلَيْهِ يَصْعَدُ الْكَلِمُ الطَّيِّبُ وَالْعَمَلُ الصَّالِحُ يَرْفَعُهُ وَالَّذِينَ يَمْكُرُونَ السَّيِّئَاتِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ وَمَكْرُ أُولَئِكَ هُوَ يُبَوَّرُ

Kdo si přeje moci - vždyť jedině Bohu náleží moc veškerá; k Němu stoupají slova dobrá a On skutek zbožný k sobě pozvedá. Pro ty, kdož úklady zlé chystají, připraven je trest přísný a úklady jich se vniveč obrátí. (Fátir:10)

⁴ Vztahuje se na známý autentický hadís, že první tři vržení do pekla budou bojovník na cestě Boží, štědrý boháč a učenec, právě kvůli tomu, že své činy konali kvůli snaze zviditelnit se před lidmi.

ZASTAVENÍ ŠESTÉ

Tím je příběh o odpadlictví některých kmenů po smrti Božího Posla ﷺ. Kdokoli jej vyslechne, tomu nezůstane v srdci ani zrno pochybností oněch šejtánů, které někteří nazývají učenci, jako například jejich slova typu: „Ano, to sice je širk, ale tito vyslovují, že není božstva kromě Alláha (arab. lá iláhe ille lláh) a proto je nikdo nemůže označit za nevěřící.“

Ještě horší a strašnější je jejich tvrzení o tom, že oni beduíni v sobě nemají ani špetku islámu, ale proto, že taktéž vyslovují „lá iláhe ille lláh,“ jsou i oni příslušníky islámu a islám tak chrání jejich majetek i krev, ačkoli tito potvrzují, že se oni beduíni celého islámu (všech jeho předpisů) zřekli a navzdory tomu, že jasně popírali víru ve vzkříšení, navzdory tomu, že se vysmívali těm, kteří v něj věřili, navzdory tomu, že se vysmívali i předpisům islámu, navzdory tomu, že nad islámem upřednostňovali víru svých otců, která si protiřečí s tím, co jako víru uzákonil Alláh a Jeho Posel ﷺ. Vzdor tomuto všemu tito šejtáni, neznalci a zatvrzelci otevřeně prohlašují, že i tito beduíni byli muslimy bez ohledu na všechny tyto jejich činy, protože vyslovili „lá iláhe ille lláh.“

Podle toho, co z jejich slov vyplývá, jsou muslimy i židé, protože také oni smýšlí, že není božstva kromě Alláha. Nevíra těchto je omnoho silnější, nežli nevíra židů. Pod beduíny pak myslím ty, o kterých jsme hovořili, že odpadli od víry Božího Posla ﷺ po jeho smrti.

Faktem pramenícím z událostí odpadlických válek, který toto (nevíru vzpomínaných beduínů) ozřejmuje, je to, že důvody, kvůli kterým od víry odpadli, nebyly jednotné. Mezi nimi byli tací, kteří říkali: „Kdyby byl skutečným prorokem, nezemřel by,“ načež začali znovu uctívat modly. Někteří z nich sice na slovech obou vyznání trvali, ale potvrdili proroctví také lži proroka Musejlemovi, s tím, že smýšleli, že mu Boží Posel ﷺ dal svou část poselství, protože Musejlema si zabezpečil křivé svědky, kteří mu to měli doložit, kvůli čemuž v něj pak uvěřilo mnoho lidí. Ale učenci se však shodli na tom, že tito jsou také odpadlíky, i když nevěděli, že Musejlemovi svědkové jsou falešní. Kdo pak pochybuje o jejich odpadlictví, ten sám je – káfir (nevěřící).

Podobně také pochopíš, že se učenci shodli (dosáhli konsensus) na tom, že stejný verdikt platí jak pro ty, kteří popřeli a urazili Božího Posla ﷺ a navrátili se k uctívání soch, tak i pro ty, kteří přiznali proroctví také Musejlemovi, i když se rozhodli dodržovat všechny předpisy islámu, jako je modlitba, půst atd.

Mezi nimi byli i tací, kteří potvrdili obě vyznání víry, ale uznali za proroka také lži proroka Tulejhu. Mezi nimi jsou také ti, kteří uvěřili ve lži proroka al-Ansího ze San'á. Učenci se shodují na tom, že všichni tito jsou jedno a totéž – nevěřící.

Mimo ně existovali další typu odpadlíků. Z nich jedním byl al-Fudžá'a as-Sulemí. Přišel s jednou delegací k Abú Bekrovi a řekl mu, že chce bojovat proti odpadlíkům a přeje si, aby jej na tento boj vyzbrojil. Abú Bekr mu poskytl zbraně a jízdní zvířata. As-Sulemí však začal zabíjet všechny bez rozdílu, jak nevěřící, tak i muslimy, všechny plenil a olupoval. Proto Abú Bekr proti němu shromáždil vojsko a vytáhl do boje. Když vojsko užíel as-Sulemí, pravil jeho veliteli: „Ty jsi Abú Bekrův vojevůdce? Já jsem též. Já jsem neodpadl.“ „Pokud díš pravdu, slož zbraně,“ pravil mu onen vojevůdce, načež nařídil as-Sulemího zajmout a dopravit Abú Bekrovi, který jej dal popravit.

Pokud sahábové takto rozsoudili tomuto člověku i když přijímal pět pilířů islámu, co potom myslíš ohledně těch, kteří z islámu nepřijímají ani jediné slovo, krom toho, že vyslovují „lá iláhe ille lláh“ svými jazyky, ač otevřeně popírají význam těchto slov a otevřeně se zřikají víry Božího Posla ﷺ a Boží Knihy, říkáje: „Toto je víra měšťanů a naše víra je víra našich předků.“ Potom tito zatvrzelci a neznalci vydávají fetwy, že jsou muslimy, i když vše výše uvedené otevřeně popírají, jen na základě toho, že říkají „lá iláhe ille lláh.“ Slaven budiž Ty, Ó Bože, toto je věru obrovská pomluva.

Jak jen krásné je to, co pravil jeden z beduínů, který za námi přišel, aby slyšel něco o islámu. Pravil: „Svědčím, že jsme byli nevěřícími a svědčím, že každý chytrák, který by nás tehdy nazval příslušníky islámu, je nevěřící.“

***

Tímto končím své pojednání. Všechna chvála a vděk náleží jedině Alláhu Vznešenému, Pánu všech světů. Požehnání a mír Božímu Poslu Muhammedovi, jeho rodině a jeho společníkům.